

Szepesi Attila

Nagyobb kihagyással újra indul Új költők c. rovatunk, és nem hisszük, hogy ez újra induló rovat méltóbb fiatal választhatott volna első bemutatásul, mint Szepesi Attilát. Nevét nagyon kevesen ismerik, és ezen talán még az Élet és Irodalom közlése sem segített sokat az elmúlt év végén, amikor megjelentette egy versét. A legfiatalabbak közül való, életrajznak nagyon rövid, ha azt írjuk róla, hogy egy rosszul végződött szegedi kirándulás után (kizárták a Szegedi Tanárképző Főiskoláról) a Pécsi Tanárképző Főiskola hallgatója lett, ma is ott tanul. 1942-ben, Ungváron született.

E rövid életrajz mellett a gyöngy-kagylóra emlékeztetnek azok a versek, amelyek e rövid pályafutás nem hozzámért szorítóiból születtek. Verseinek száma nem sok, talán csak soká fogja kötetel ostromolni valamegyik kiadót ez a szerző, bár elég korán azt nem lehet elkezdni, hogy végül is

ne harmincévesen legyen elsőkötetes fiatal költő. Verseit közölte a Dél-Magyarország, Tiszatáj, Alföld, Jelenkor stb. Soknak tűnik, de mindez 1963 végén és 1964-ben történt, és csak két helyen publikált egynél többször. Úgy látszik, az önadminisztrációjával baj van, pedig a versek, amelyeket ír, a legjobb ajánlkozási lehetnének.

Formailag készen, botladozás nélkül jelentkezett, mint versíró. Nagyfokú csiszoltság jellemzi, valahogyan mindig a fényes felületekre emlékeztetik olvasójukat. Nem játszik ezzel, rögtön észrevehető, hogy amit ezek a fényes felületek takarnak, szigorú építkezéssel egybeillesztett élmények, lírai mondanivalók. Így nézve költői nyelvét és csiszoltságát, értjük meg, hogy miért nem tud szertelen vagy pongyola lenni, bármilyen csábító lehetőségei is vannak rá, ha máshol nem, kortársainak sikereiben, akik a szabadverset gyakran a költői módon való szólás gyöngességének menedékeként művelik. Kis életút vetületei ezek a versek, de különösen figyelemre méltók, a versben való beszéd komolyságáról tanúskodnak.

Mi az, ami ráirányítja tekintetünket, érdeklődésünket? Hit és fegyelem. Fiatal költőnél talán túl öregesnek tűnik, de valljuk be, érdekesnek is. Nem mímel spleent, sem kortársai sznob bálványai előtt nem térdepel. „Mögöttem a hitetlenek — láthatatlanná távolodva” — írja egyik versében, és nem hagy kétséget hite korához, világához tapadó tartalmáról. Fokozódó érdeklődéssel olvastuk első írásait és szerénységgel érkező újabb verscsokrait, amelyekben Szepesi Attila költői tehetségének újabb jeleit láthattuk: a maga korát egyre inkább élni, szépen és bölcsen élni akaró ember szemhatárának tágulását. Vérbeli költőre vall minden reflexiója. Már nemcsak impresszióiról ír, látni, hogyan kapnak helyet benne korának égető és őt érdeklő mozzanatai. Verseiből előelőbukkan a példaképek vonása, kezenyoma (József Attila, Radnóti), de a hatást is lassan már levedli.

Induló költő, könnyű volna így zární e bemutatást: lehet még belőle minden, nem költő is. Mi hisszük, hogy Szepesi Attila elhivatottsággal áldott, tehetséges fiatal.

TÁPAI MIHÁLY

Szepesi Attila két verse:

PÉLDABESZÉD

*Bizony, kinek e kor a békét
nem adta, villó falak menedékét,*

*hidak alatt éri az éjjel,
elnyújtózhat hullámveréssel.*

*Vagy raktár penészén ha hullik
álomba, s nyálával az este múlik,*

*a hajnal jeges lapjai
ébresztik, s el sem tudja mondani:*

hova tovább?

*Csak a szorongás
lapul torkában, hatalmasat-mondás*

*kísérti: rágódik egy dallamon...
De tudja, egy napon,*

*talán amíg nem késő,
százarcú városok születnek, — és ő*

*válogat majd az ablakok között,
mert egykor szelekbe törülközött.*

ÜVEGÖNTŐK

*Akár a háttér piros villogása,
mely a csontokat megmutatja itt,
föltérképezve a testnek magányra —
serény sejtjeit és vérköreit;*

*úgy izzik, — fegyelmezetten a lélek,
belső lakóm, csak arcod hatja át
s vigyázom, mint e csarnok a váll-élek
létezésből kimért mozdulatát —*

*s bár valahol bennem az ösztönösség
eltaszítana, s magányt vetne ki
kettőnkre is; áttűz a rostokon,*

*mint az üveg tűnő árnyékai
között a láng — az éltető közösség, —
mellyel körülvesz konok századom.*